

KAPITOLA *druhá*

Čtveřice dívek vyletěla vzhůru do koruny velkého buku. V rozvětvení stromu leželo staré vrání hnízdo. Bylo postavené ze suchých větviček, ale teď, když doletěly blíž, zjistily, že k nim nedávno přibyly i čerstvé zelené větévky.

„Podívejte!“ vydechla Lucka. Spatřila totiž v hnízdě sedět ptáka. Byl veliký, s malou hlavou a zavalitým tělem porostlým hnědošedými pírky. Tmavé oči měl přivřené a štíhlý zakřivený zobák opřený na prsou.

„To je včelojed lesní!“ sykla Allegra. „Ti jsou moc vzácní!“ Allegra věděla o zvířatech a ptácích v lese víc než ostatní dívky. „Na zimu odlétají do Afriky, na léto

se vracejí sem a mají tu mladé. Vsadím se, že je tu někde ještě jeden. Hledají si partnery na celý život.“

„Tamhle!“ zašeptala vzápětí Ella a ukázala do listoví. Na nedaleké větvi seděl další včelojed, o něco menší než ten první. Hleděl na ně bez mrknutí tmavýma očima. Vypadalo to, že podobně jako všechna ostatní zvířata a ptáci v lese chápe, že dívky jako duchové hvězdného prachu nepředstavují nebezpečí a není třeba se jich bát.

„To musí být samice,“ odtušila Lucka. „Je trochu menší.“

Allegra však zavrtěla hlavou. „U dravých ptáků bývá většinou menší samec. Myslím, že tohle bude on.“ Pohlédla na Fridu: „Říkalas, že jsi viděla vajíčka?“

„Ano, dvě,“ přikývla Frida. „Byla hnědavě zbarvená s tmavými skvrnami.“

„To bychom měly říct Xantě,“ rozhodla Allegra. „Měla by o nich vědět, aby mohla dohlédnout na jejich ochranu. Byla by katastrofa, kdyby se s jejich vajíčky něco stalo.“

* * *

Doletěly zpátky na mýtinu. Xantu jejich zpráva potěšila.

„Párek včelojedů! To je vynikající!“ zvolala celá rozžářená. „V současnosti je jich jen asi šedesát v celé zemi! Musíme jejich vajíčka za každou cenu ochránit. Spousta lidí by je mohla chtít sebrat a prodat.“

„Prodat?“ zopakovala Ella.

„Ano,“ přikývla Xanta. „O vajíčka vzácných ptáků je dnes na trhu velký zájem. Prodávají se na internetu. Takže o tom hnízdu se nesmíte zmínit nikomu, kdo není duch hvězdného prachu. Zkusíme je udržet v bezpečí, dokud se nevylíhnou mladí.“

„A za jak dlouho to bude?“ zajímala se Frida.

„Řekla bych, že dost brzy,“ odpověděla Xanta. „Většina včelojedů už má touhle dobou mladé, takže to klidně může být druhá snůška. Kdyby se vajíčka ztratila, dospělí už v tomto roce další nesnesou.“ Zajela si rukou do světlých vlasů. „Musíme s ostatními duchy sepsat nějaký pořadník, aby na hnízdo stále někdo dohlížel.“

„My vám rády pomůžeme, že?“ rozhlédla se Lucka po ostatních. Všechny její kamarádky ochotně přikývly.

„Můžeme hnízdo každou noc hlídat, dokud se mláďata nevylíhnou,“ dodala Ella.

„To by bylo skvělé,“ odpověděla Xanta. „Jak říkáš, nemělo by to trvat dlouho, a pak už se sběračů vajíček nebudeme muset bát. Jen si pamatujte,“ varovala dívky, „že vaším úkolem je pouze hlídat. Kdyby přišli lidé, nesmíte nic podnikat! Jen přijďte sem a povězte to mně nebo někomu z dospělých.“ Vážně se podívala každé dívce do očí: „Nezapomínejte, že nejste dost zkušené, abyste dokázaly kouzlit v lidské přítomnosti. Mohl by vás někdo vidět, a to by byla katastrofa. Svět hvězdného prachu *musí* zůstat utajený. Rozumíte?“

Všechny dívky přikývly.

„Dobře,“ usmála se Xanta. „A teď se můžete vrátit ke stromu a hlídat.“

„Ano,“ řekly kamarádky jednohlasně.

Vydaly se k rozložitému buku a přistály na jeho silných spodních větvích.

„Není to paráda?“ zeptala se Ella, jakmile se usadily. „Staráme se o dva včelojedy ze šedesáti v celé zemi!“

Lucka přikývla. „Dohlédneme, aby se ptáčata bezpečně vylíhla.“

Frida se otrásla. „Doufám, že sem nikdo nepřijde.“
„A kdyby ano, prostě dojdeme pro pomoc,“ odvětila prakticky Ella.

„Anebo si s nimi poradíme samy,“ dodala Allegra.

Ella se zamračila. „To nesmíme. Slyšelas, co říkala tvoje mamka.“

„No a?“ zazubila se rozpustile Allegra. „Jen si představte, jaká by byla legrace vyzkoušet magii na lidi!“

Ella byla v šoku. „To se nesmí.“

Allegra vzdychla. „No tak, *Ello!*“

„Víte co? Měly bychom těm ptáčkům vymyslet nějaká jména,“ navrhla honem Lucka, aby se Ella s Allegrou nezačaly zase hádat. „Jak jim budeme říkat?“

„Třeba nějak od V,“ navrhla Frida. „Když jsou to včelojedi.“

„Sameček by mohl být Vavřinec,“ navrhla Lucka.

„Ano!“ zvolala Allegra. „A jeho partnerka by mohla být Otylka.“

Ella se zamračila. „Otylka? To není zrovna od V.“

Lucka se na Allegru zasmála. Měla dojem, že už ví, kam míří. „To ne, ale pamatuješ, když jsme byly malé? Otylka byla přece kamarádka Vavřince. Kocoura Vavřince.“

„Aha,“ odušila Ella trochu zmateně.

Frida se zahihňala. „Vavřínek a Otylka se mi líbí. Budeme jim tak říkat!“

„Souhlasím!“ prohlásila Allegra. „A teď bychom měly taky vymyslet, jak využijeme svou magii na ochranu vajíček.“

Začaly plánovat, jak vzácné ptáky nejlépe ochránit, a pak najednou zjistily, že už se pěkně připozdilo. Na nebi vyšlo Fridino souhvězdí Býka. Byl čas vrátit se domů.

Domluvily se, že se další večer sejdou tady pod bukem, a vydaly se k domovům. Lucka letěla vedle Allegry a rozhlížela se po hvězdách. Rozeznávala na nebi souhvězdí Velký vůz a Malý vůz a také Pegas. Byl úžasný pocit umět rozlišovat jejich tvary, znát jejich jména. *Tohle je můj svět*, pomyslela si šťastně. Jak si tak létala po obloze, dovedla si stěží představit, že už za několik hodin se bude probouzet v pokojíčku do nového dne svého obyčejného života devítileté dívky.

* * *